

עמ"ת 61229/01/15 - אמיר כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

05 פברואר 2015

עמ"ת 61229-01-15 כהן נ' מדינת
ישראל
לפני כב' השופטת מיכל ברק נבו

העורר	אמיר כהן
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

נוכחים:

העורר ובא כוחו - עו"ד אלון קריטי

ב"כ המשיבה - עו"ד עדי יעקובוביץ

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לפניי ערר על החלטת בימ"ש השלום בפתח תקווה (כב' השופטת גרינברג), מיום 28.1.15, שדחה את בקשת העורר לאפשר שילובו כבר עתה בקהילה טיפולית לצורך גמילה מהימורים.

העורר הגיש לבימ"ש השלום שתי בקשות: האחת - בקשה להסרת התנאים המגבילים בהם הוא נתון (הסרת האיזוק האלקטרוני והותרה במעצר בית לילי בלבד, כשבמהלך שעות היממה יוכל לצאת את ביתו בליווי אשתו), השניה - בקשה לאפשר את שילובו של העורר בתוכנית טיפולית, כפי שהמליץ שירות המבחן, נוכח בעיית ההימורים ממנה הוא סובל.

כב' השופטת גרינברג נעתרה באופן חלקי לבקשה הראשונה, והורתה על הקלה בתנאים המגבילים, באופן שניתן פרק זמן להתאווורות בימים א-ג משעה 07:30 עד שעה 13:00 ובימים ד-ש, בין השעות 10:00 עד 15:00, בפיקוח אחד מן המפקחים. עוד נקבע כי ככל שלא יפר העורר את התנאים המגבילים, ניתן יהיה להגיש בקשה בחלוף 30 יום ממועד ההחלטה, להסרת הפיקוח האיזוק האלקטרוני.

בימ"ש קמא דחה את הבקשה לאפשר שילובו של העורר במסגרת הליך טיפולי. ביהמ"ש קבע, כי אין מקום להעתר לבקשה משמצוי ההליך העיקרי בשלבי סיום וכל החלטה בעניין זה במסגרת הליך המעצר, יש בכוחה להשפיע, השפעה משמעותית, על ההליך העיקרי. לכן, קבע ביהמ"ש, דינה של בקשה זו להתברר במסגרת ההליך העיקרי ולא במסגרת הליך המעצר.

לטענת העורר, שגה בימ"ש קמא כאשר דחה את בקשת שירות המבחן וסתם את הגולל על הסיכוי, הכמעט יחיד, לטיפול בהתמכרות להימורים. לא היה עליו לתת משקל כה משמעותי לעובדה שהתיק העיקרי מצוי בשלב מתקדם. תנאי המעצר אינם מקדמה על חשבון העונש. היה מקום להעניק משקל רב יותר לאמור בתסקיר על אודות שינוי הגישה החיובי והמשמעותי אצל העורר. זו הפעם הראשונה שהעורר מבקש עזרה, ומתחיל להפתח, ועל כן מדובר בשעת כושר שיש לנצלה. שילובו של העורר בקהילה טיפולית, כאשר הוא מצוי ממילא במעצר בית ולא מאחורי סורג ובריח, עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי, מה גם שהסיכוי שהעורר אכן ייגמל, בוודאי עונה על האינטרס הציבורי.

ב"כ המשיבה מתנגדת לערר ותומכת יתדותיה בהחלטת בימ"ש קמא. לדבריה, אין לשכוח כי העורר היה אסיר ברשיון, שזה עתה השתחרר ממאסר, כאשר ביצע לכאורה את המעשים המיוחסים לו כאן. מדובר בעבירת התפרצות, ולעורר עבר פלילי מכביד ורלבנטי, כאשר בספטמבר 2013 הורשע בעבירה דומה, וגם בגניבה, ונשלח למאסר בן 14 חודש. הוא הורשע גם שנה קודם לכן בעבירות דומות, וגם אז נשלח למאסר בפועל של 20 חודשים. עוד מצינת ב"כ המשיבה, כי לא הגישה ערר על החלטות קודמות של בימ"ש קמא, למשל כאשר החליט כב' השופט חסדאי לשחרר את העורר למעצר בית ביום 22.10.14. התיק העיקרי קבוע לאמצע חודש מרץ 2015 לפרשת הגנה וסיכומים, ואין להורות כבר עתה על שילוב בהליך גמילה.

לאחר ששקלתי את הדברים בכובד ראש, אני סבורה כי לא נפלה שגגה מלפני בימ"ש קמא. חרף טיעוניו המפורטים והמשכנעים של הסניגור, הרי שלא ניתן לומר כי אין משקל משמעותי לעובדה שההליך העיקרי קרוב לסימום, ולכך שהמקום הטבעי והנכון להליך ישקום הוא במסגרת ההליך העיקרי. אמנם, לפנינו שעת כושר כאשר העורר מבקש לראשונה להשתלב בהליך טיפולי, והפעם - גם משפחתו מגויסת לכך, ואשתו תומכת בנושא ואף הביעה הסכמתה להשתלב בטיפול ביחידה להתמכרויות באזור מגוריה, לקבלת תמיכה נפשית במצבה, כאשת מכור. הדברים עולים מתסקיר שירות המבחן מיום 19.1.15. ואולם, אין לשכוח את הרקע למעשים בהם מואשם העורר, וגם את העיתוי בהם בוצעו, לכאורה, כאשר השתחרר זה מקרוב ממאסר ממושך בגין עבירות דומות.

אם יזוכה העורר, כתקוות ההגנה, יוכל לפנות לטיפול גמילה באופן פרטי, והשיקולים הכלכליים שהועלו בטיעוניו של הסניגור אינם יכולים להטות את הכף בהחלטה של ביהמ"ש בשלב זה. אם יורשע העורר, ויוטל עליו עונש מאסר בפועל, יוכל להשתלב בטיפול גמילה במהלך מאסרו. אם יורשע ולא יוטל עליו מאסר בפועל אלא עונש אחר, ניתן יהיה באותה עת, בסיוע שירות המבחן, בהליך הגמילה.

מצד שני, קביעת "עובדות בשטח" בשלב זה, עשויה בהחלט להשפיע על ההליך העיקרי, שעה שאין מקום לעשות כן, לטעמי.

לפיכך אני סבורה, כי צדק בימ"ש קמא בהחלטתו והערר נדחה.

מאחר שהעורר ובא כוחו עזבו את אולם ביהמ"ש ברשות ביהמ"ש, אבקש שהמזכירות תשלח עותק מהחלטה זו לעו"ד קריטי ולשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום ט"ז שבט תשע"ה, 05/02/2015 במעמד הנוכחים.

מיכל ברק נבו , שופטת